

АКУЛЬТУРАЦІЯ ПОЛІТИЧНА

Акультурація політична – процес засвоєння і творчого використання суспільними суб'єктами політичних цінностей, орієнтацій, моделей мислення та поведінки інших культур. Мова йде про результати взаємодії політичних культур держав, націй, регіонів, суспільних страт різного характеру та спрямування. **А.п.** слід відрізняти від асиміляції, на відміну від якої акультурація не веде до повної втрати політичним актором особливостей власної культури. **А.п.** відмінна за змістом і від поняття конформація, яке завжди характеризує пасивне, пристосовницьке прийняття чужих цінностей і стандартів поведінки всупереч власним переконанням під впливом несприятливих умов. **А.п.** може відбуватися, як добровільне запозичення особою чи групою елементів іншої культури, або ж як цілеспрямована політико-культурна зміна, яка здійснюється домінуючим суб'єктом у процесі насильницької акультурації. Характер і глибина того чи іншого різновиду **А.п.** залежить від наявності ефективно діючих запобіжників, які протидіють небажаній асиміляції. Ними виступають органічно притаманні спільноті ментальні настанови, засади національної моралі, глибоко вкоріненні національні традиції, свідомо позиція політичної еліти та народного загалу.

В умовах несuverенного існування український народ упродовж тривалого часу зазнавав насильницької **А.п.**, яка розглядалась домінуючим суб'єктом як передумова повної політичної й національної асиміляції українців (полонізація, русифікація, комуно-радянізація тощо). Нині незалежна українська держава в складних міжнародних умовах реалізує курс на відродження актуальних національних цінностей і свідоме запозичення демократичних засад західноєвропейської та світової цивілізацій.

Лит.: Кривицький О. В. Демаркаційні лінії в етнополітичному просторі України. – К.: ІШЕНД ім. І. Ф. Кураса НАН України, 2015. – 328 с.; Рудакевич О. М. Політична культура національних спільнот: Теорія та методологія дослідження. – Тернопіль: Вид-во ТНЕУ, 2013. – 345 с.